

[Henning Andersen]

heder med en høj grad af rentabilitet dels ved at styrke brugerindflydelsen, dels ved til stadighed at have opmærksomheden rettet mod behovet for en stram udgifts- og opgaveprioritering.

Jeg er fantastisk glad for i dag at kunne konstatere, at der i Folketinget i vidt omfang har været forståelse for nødvendigheden af at realisere de mål og tanker, som jeg gav udtryk for under førstebehandlingen af finanslovsforslaget.

Med vedtagelsen i morgen af finansloven for det kommende år er der skabt, synes jeg, grundlag for et yderligere rentefald og forøget beskæftigelse. Samtidig er der taget skridt, som sikrer en videreførelse af de aftaler, som vedrører nedsættelse af formueskatten, og som senere skal kunne udvides til også at omfatte selskabsskatten og personskatten.

Der er udvist mod og realisme i de trufne beslutninger. Langt fra alle beslutninger har været nemme eller populære at træffe, men de har været nødvendige, og de er blevet truffet.

Det økonomiske måltal på de 208,5 mia. kr. bliver overholdt, sådan som det var forudsat, og de nødvendige besparelser er blevet indarbejdet og kan nu vedtages i morgen. Ca. 10 mia. kr. er det lykkedes at reducere udgifterne med. Det var store ambitioner, vi lagde ud med, men vi har levet op til dem.

En af mulighederne for at skabe bedre overensstemmelse mellem indtægter og udgifter består i indførelse af brugerbetaling eller egenbetaling. Disse ikke ukendte principper vinder nu mere og mere frem og vil være med til at effektivisere og billiggøre den offentlige sektor.

Enighed om arbejdsmarkedsdelen og social- og sundhedsdelen af finansloven var sværest at nå i år. Her sker nok også de mest radikale ændringer i tankegang, finansiering og tilbud til borgerne. Det var vigtigt at nå enighed her, og det er en absolut sejr, at denne enighed er nået.

Dansk økonomi og dansk samfundsliv og især den enkelte borger skal nu nyde godt af den finanslov, som vi vedtager i morgen. Finansloven udtrykker i en stor helhed, hvordan staten skal bruge de penge, som opkræves hos borgerne. Der er lagt snævre rammer, hvilket stiller krav om effektiv forvaltning og ansvarsbevidsthed. Der er ikke indføjjet udgifter for at tilgodese snævre særinteresser. Der er tænkt og handlet i større og mere langsigtede baner end hidtil.

Dette sidste bringer mig over i de udsigter for fremtidens politiske samarbejde og fremtidige finanslove. Ved dette års finanslovarbejde har vi bragt os i en situation, hvor en del af arbejdet med finansloven for 1990 allerede er gennemført. Vi har taget hul på en ny måde at samarbejde bredt på, og vi har taget nye styringsmuligheder og nye principper for udgiftspolitikken i brug. Det er noget væsentligt.

Den kolossale opgave, som vi uophørligt må holde os for øje i disse år, er dobbelt. Vi skal i et samarbejde mellem staten, amterne og kommunerne og i et samarbejde mellem politikere og offentligt ansatte have gennemført reformer i den offentlige sektor, som gør det muligt at løse væsentlige samfundsopgaver på en ny og mere tidssvarende måde. Det skal ske på borgernes præmisser og for færre penge.

Den anden meget væsentlige del af opgaven er, at vi gennem nedbringelsen af de offentlige udgifter og skattetrykket skal bane vejen for øget økonomisk vækst, som vil opnås i form af en stærkt forbedret konkurrenceevne i erhvervslivet, skabelse af tusinder af nye arbejdspladser samt nedbringelse af såvel ledigheden som betalingsbalanceunderskuddet.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Hr. Henning Andersen hører til de kolleger i Folketinget, man kan ræsonnere med, og derfor følgende: Hvad er årsagen til, at den konservative ordfører kun nævnte den positive del af kontanthjælpsforslaget – den, at en lille del af kontanthjælpsmodtagerne får en særlig støtte? Hvorfor nævnte hr. Henning Andersen ikke, at enlige forsørgere med bare 2 børn kommer ud for en kraftig nedskæring i en lang række tilfælde i deres kontanthjælp til næste år? Det er jo det, vi protesterer imod, og ikke, at man sætter folk i sving.

Så vil jeg gerne spørge videre i anledning af det, der blev sagt om, at der ikke var råd til fingeraftryk, socialdemokratiske fingeraftryk. Er det ikke rigtigt, at finansministeren sidste år skønnede, at netto påvirkede vores forslag om at forøge folkepension, dagpenge og efterløn finansloven for 1988 med 1,8 mia. kr., mens det, vi gennemførte i fællesskab: omlægning af arbejdsgiverafgifterne, netto kostede 2,6 mia. kr.?

Er det ikke også rigtigt, at de socialdemokratiske ændringsforslag i år altovervejende tjener